
Ingibjörg Haraldsdóttir***Csalódás**

Vágyódsz haza
csillogó napod
meghitt melegébe
rétjeid
zöld ölére.

A Haza
szárnya alá.

S mi vár ott?
A kopasz hegyek
s a jeges szelek.

Szorongás

Lenn lenn a földben
rágja gyökerem
lassan kitartón
napról napra
– tudom nem adja fel –
előbb-utóbb csak kettészakad

s akkor elvész belőlem egy darab
menthetetlenül
mint a mit kidobtak
a konyhaablakon

a meglevő az itt benn marad
hogy elmosogasson.

Csendélet holddal

Idebenn nyugalom
odakinn
éjjel

a bölcsőben
alvó gyerek
szempilláin
az elfelejtett könnyek.

Utcai pillanatkép

Ott állsz az út közepén – a járdaszigetnél –
latolgotod: vissza vagy tovább?
Szürke árnyékok
tülekednek körülötted
fényszórók sárgája csurog
felöltöd ujjáról
– utcai rivaldafény

a szél dudorászik kissé rekedten
ereszcsatornák zubogása
kanálisok moraja kíséri
az éjszaka
mint egy fekete
mosogatórongy

én kimaradtam a költeményből
a nap meg ilyenkor
nem szolgálatos

Látszólag semmi

Mikor a szerelem meghalt
látszólag
nem történt semmi.

Csöndes temetés.
Zártkörű.
Néhány egyszerű
koszorú virág.

Az emberek meg
rohantak tovább
ki-ki dolga után zöldön-piroson át
mintha nem történt volna semmi.

Tengeren

Bizonytalan idők:
koromsötét
a kormánynál
senki
aki tudná
hova tartunk

a hajnal késik
a mélység itt tátong
s kiáltásra se futja erőnkből:
torkunkon nem jön ki szó.

Határzóna

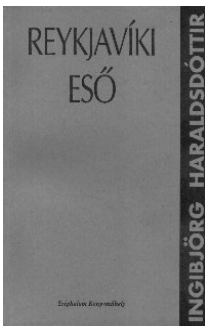
szavak
keresnek
menhelyet
gondolataimban
a nagy szmogloból jönnek

menedékjogért könyörögnek
megméretésért
újraértékelésért
a létükért

Őszi levelek

... rozsdás-vörösek
szakadnak le az ágról
kavarognak riadtan a fákról
a szélviharban

rémült sikolyukra
ébredek:
túléli ezt az élet?

* Ingibjörg Haraldsdóttir a legsokoldalúbb izlandi alkotók egyike: költő, újságíró, műfordító, színházi rendező. 1994-98-ig az izlandi írószövetség elnöke volt... Költészete konkrét, szenvedélyes, szenzuális, közvetlenségével meglepi éržekeinket. Nyelve sohasem erőltetett. Mértéktartó az iróniával, mely így sokkal érezhetőbb. Versei tömörek, érzelem, indulat, hev lüktet bennük: leplezetlen állásfoglalás. Hidak belső életünk és külső valóságunk között. Szavai so-
kára visszhangoznak asszociációink erdejében.

Mervel Ferenc fordítása